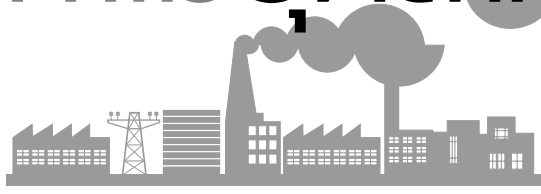

ทำไมอุตสาหกรรมต้องสีเขียว

ดร.วิฑูรย์ สิงห์โชค
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ปัญหา หนึ่งสิ่งแวดล้อมในวันนี้ เป็นปัญหาใหญ่จริงๆ ของโลกใบนี้ทั้งใบ

ในความเป็นจริงแล้ววิทยาการและเทคโนโลยีในปัจจุบันมีความสามารถที่จะแก้ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมให้บรรเทาเบาบางได้ไม่น้อย (ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของอากาศเสีย น้ำเสีย กาก หรือขยะอุตสาหกรรมทั้งประเภทที่เป็นพิษ หรือไม่เป็นพิษ รวมตลอดไปถึงฝุ่นละออง เขม่าควัน เสียงดัง กลิ่นเหม็น เป็นต้น)

ดังนั้น หากภาคราชการกำกับควบคุมดูแลและกวดขันให้ผู้ประกอบกิจการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างจริงจังและต่อเนื่องด้วยแล้วปัญหาด้านมลพิษสิ่งแวดล้อมก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสตามที่เห็นข่าวเช่นทุกวันนี้

แม้ภาคราชการจะกวดขันจริงจังเพียงใด แต่ภาคราชการในวันนี้ก็ยังเคยชินกับมาตรการเชิงรับ คือ มีเรื่องเกิดขึ้นก่อนแล้วค่อยหาวิธีแก้ไขปรับปรุง ซึ่งก็ได้ผลน่าพอใจระดับหนึ่ง

ทุกวันนี้ มาตรการในเชิงรุกที่จริงจังและชักชวนให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานเห็นความสำคัญในการประกอบกิจการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคมจึงมีความสำคัญมากขึ้นทุกที ซึ่งเป็นมาตรการเร่งด่วนที่กระทรวงอุตสาหกรรมให้ความสำคัญในขณะนี้

มาตรการเชิงรุกที่สำคัญประการหนึ่ง ก็คือการเปิดโอกาสให้ชุมชน หรือประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากโรงงาน ดังปรากฏในโครงการมากมายของกระทรวงอุตสาหกรรม อาทิ โครงการ “รักแม่ รักแม่ น้ำ” โครงการ “ธรรมภิบาลสิ่งแวดล้อม” โครงการว่าด้วย “ความรับผิดชอบต่อสังคม” และโครงการ “อุตสาหกรรมสีเขียว” (Green Industry) เป็นต้น

วันนี้ “อุตสาหกรรมสีเขียว” จึงเป็นโครงการใหม่ที่ตั้งใจจะให้ เป็นโครงการในลักษณะครอบคลุมรวบยอดโครงการต่างๆ โดยให้โครงการต่างๆ อยู่ภายใต้ร่มใหญ่ของ “อุตสาหกรรมสีเขียว”

“อุตสาหกรรมสีเขียว” (Green Industry) หมายถึง อุตสาหกรรมที่ยึดมั่นในการประกอบกิจการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ด้วยการมุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการผลิตและการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง รวมถึงความรับผิดชอบต่อสังคมทั้งภายในและภายนอกองค์กร ตลอดจนห่วงโซ่อุปทาน

แนวความคิดสำคัญของโครงการ “อุตสาหกรรมสีเขียว” (Green Industry) ตามคำจำกัดความข้างต้นมีด้วยกัน 2 ประการ

แนวความคิดสำคัญประการที่ 1 ก็คือ การประกอบกิจการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม

แนวความคิดสำคัญประการที่ 2 ก็คือ การปรับปรุงกระบวนการผลิตอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนห่วงโซ่อุปทานเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน

ความยั่งยืนในแนวความคิดสำคัญประการที่สองนี้มี 2 ลักษณะ กล่าวคือ กิจการของเรายั่งยืนและสังคมส่วนรวมยั่งยืน

การประกอบกิจการที่เข้าลักษณะของ “อุตสาหกรรมสีเขียว” จะทำให้กิจการของเราเป็นที่ยอมรับของชุมชนและทำให้เราสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างปกติสุข ในลักษณะที่เกิดความไว้วางใจและอาศัยพึ่งพาซึ่งกันและกันได้ จึงทำให้ผู้บริหารมีเวลาเหลือพอที่จะบริหารจัดการโรงงานให้กิจการอยู่รอดและเติบโตยั่งยืนต่อไปได้ โดยไม่ต้องกังวลต่อความคับข้องหมองใจของชุมชนโดยรอบโรงงาน (เพราะถ้าชุมชนไม่ยอมรับการประกอบกิจการของเรา ปัญหาก็คงมีไม่จบสิ้น)

ส่วนความยั่งยืนของสังคมส่วนรวมนั้น มุ่งหมายให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างประหยัดและรู้ในคุณค่าของพวกเราในวันนี้จะต้องไม่เบียดเบียน หรือทำให้รุ่นลูกหลานของเราหมดโอกาสที่จะใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เพราะปู่ย่าตายายแย่งเอาทรัพยากรธรรมชาติเหล่านั้นไปใช้หมดแล้ว นี่คือความหมายของ “การพัฒนาอย่างยั่งยืน” และถ้าสังคมโดยรอบอยู่ไม่ได้ กิจการของเราก็อยู่ไม่ได้ด้วย

“อุตสาหกรรมสีเขียว” จะมีด้วยกัน 5 ระดับเหมือนขั้นบันไดที่เราจะต้องก้าวเดินขึ้นไปจากขั้นต่ำสุด (ระดับที่ 1) จนถึงขั้นสูงสุด (ระดับที่ 5) อันได้แก่ ความมุ่งมั่นสีเขียว (Green Commitment) ปฏิบัติสีเขียว (Green Activity) ระบบสีเขียว (Green System) วัฒนธรรมสีเขียว (Green Culture) และเครือข่ายสีเขียว (Green Network)

วันนี้เราจึงสามารถเทียบวัดด้วยตนเองอย่างคร่าวๆ ได้ว่า โรงงานของเราการประกอบกิจการของเราอยู่ในระดับเท่าใดของ “อุตสาหกรรมสีเขียว” ซึ่งจะต้องอาศัยความตั้งใจในการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องจึงจะบรรลุระดับที่ 5 ขั้นสูงสุดของอุตสาหกรรมสีเขียว ที่หมายถึงการยอมรับของชุมชนและการสนับสนุนจากผู้บริโภค

“ความมุ่งมั่นในการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง” จึงเป็น “ปัจจัยแห่งความสำเร็จ” ของโครงการอุตสาหกรรมสีเขียว

ขอทิ้งท้ายไว้ว่า “เมื่อมีปัญหา ก็จะมีการพัฒนา” ครับผม !

